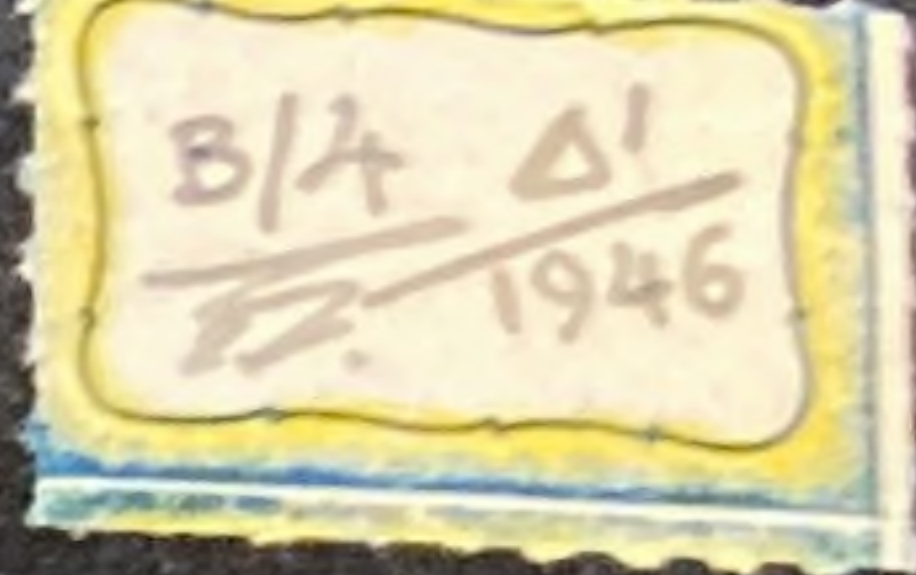


ΙΑΣ, ΔΕΠΟΥΝΤΗ

*

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ



ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ: **Α. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ**
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 15 — ΑΘΗΝΑ

ΑΣΤΑΛΑΘ ΗΡΟΠΑ



ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Α. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΓΑΙΟ

ΣΤΗ ΝΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: ΝΤΙ
ΑΝΑΥΟΡΜΑ

ΑΙΓΑΙΟ

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩ ΜΑΣ

ΑΙΓΑΙΟ

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ

- Λ. — Τώρα μπήκες ;
Ο Γ. — Ναί.
Λ. — Μίλησε στη μάνα σου.
Ο Γ. — Τήν ξύπνησα.
Λ. — Θρονιάσου στον τροχό. Καί πρόσεχε !
Ο Γ. — Ξημερώνει !
Λ. — Ποῦ εἶσαι ;
Ο Γ. — Στὸ παράθυρο.
Λ. — Ἀπάνω σὲ χίλια γεφύρια τρέχεις.
Ο Γ. — Ἄσε με πατέρα νὰ κοιτάζω τὴ θά-
λασσα.
Λ. — Ὁ τροχὸς γυρίζει, ὁ φοῦρνος καίει.
Ἀκούω στὴν ἀβλὴ τὴ μάνα σου νὰ
γνιάζεται.
Ο Γ. — Τὰ πῆλινα σταμνιά σου γίνονται
καλῆτερα, σὰ φέξει ἡ μέρα.
Λ. — Ἀκουσες τὸν τροχὸ ὀληνύχτα ! ὅλες
τοῦτες τὶς νύχτες ;
Ο Γ. — Ἡ θάλασσα μόλις φωτίζεται καὶ
μοῦ μιλεῖ.
Λ. — Γυρίζει, γυρίζει ; καίγεται ; πρέπει
νὰ γένουν, τὰ χρειάζομαι τὰ λεφτά.
Ο Γ. — Ἀπὸ τοῦτο τὸ παράθυρο, δὲ στά-
θηκαν ποτὲ σου πατέρα, νὰ φτάσεις
μὲ τὰ μάτια πάνω ἀπὸ τὶς ἀληθι-
νὲς ὁμορφιές. Μαντέβω πὼς μόλις
τώρα ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια, πῶς

- ἀπ' τὸ Αἶγαῖο. Ἡ ζωὴ ξαναρχίζει
μὲ τὸ φῶς του.
Λ. — Ποιὰ γιὰ μένα θὰ 'ταν ἡ ἀγάπη σου !
Εἶσαι γιὸς μου ; Νειώθεις τὰ κόπια
μου ; Θὰ δουλέψεις ;
Ο Γ. — Εἶμαι ὁ γιὸς σου. Σ' ἀγαπῶ. Θὰ
δουλέψω καὶ σήμερα.
Λ. — Ἔλα.
Ο Γ. — Ὡς πού νὰ μιλήσουμε, ὁ ἥλιος
βγῆκε.
Λ. — Σβῆσε τὸ λυχνάρι.
Ο Γ. — Τό σβησε ἡ μέρα, ὄρισε τὸ χέρι μου.
Λ. — Κάθισε τώρα.
Ο Γ. — Τράβηξε τὸν πάγκο πρὸ πέρα.
Λ. — Πέρα ἀπὸ μέσα.
Ο Γ. — Σιγά, θὰ σοῦ πέσει ἀπὸ τὰ χέρια.
Τρέμεις.
Λ. — Βιάζομαι.
Ο Γ. — Σταμνιά καὶ κανάτια μὲ χερουῖα,
στενόμαβρα βάζα, δοχεῖα σταχτογά-
λαζα, κόκινα ἀγγεῖα, πιάτα καὶ πι-
ατάκια ! Τί καλὸ πέτυχες μ' ὅλα
ἀφτὰ πατέρα ;
Λ. — Μὴν καθήσεις... Μάζεψε πρῶτα τὰ
σπασίδια ἀπὸ κάτω.
Ο Γ. — Μὰ δὲ σὲ βιάζουν οἱ μέρες ;
Λ. — Τέλεψες ;

- Ο Γ. — Κοντέβω.
 Α. — Φώναξε τὴ μάνα σου νὰ φουρνίσει
 πρῶτα τὰ σταχτιά.
 Ο Γ. — Τὸ ξέρει.
 Α. — Ἀχ! μοῦ ξέφυγε τὸ σκοτεινὸ ἀπ'
 τὰ χέρια.
 Ο Γ. — Τρέμεις.
 Α. — Βάλε σὲ σειρά, πρῶτα ὅσα ἔχουν τὸ
 γιαλιστερό γάνωμα, τὴ σκούρα βαφή,
 τὸ πρόσωπο τοῦ Ἥλιου, τὶς ἀνά-
 ποδες γωνιῆς-βάζα, γαβάθες τ' ἄλλα..
 Ο Γ. — Καλά. Εἶναι πάνω ἀπὸ ἑκατό.
 Α. — Ἀργεῖς!
 Ο Γ. — Ὁχι. ἔχουν λεπτὴ δουλειά.
 Α. — Ἀκούω τὴ χοντρὴ φωνὴ τοῦ ψαρά.
 Ο Γ. — Περνᾷ γρήγορα ἡ ὥρα.
 Α. — Ὁ Ἥλιος θὰ μᾶς κυνηγήσει σήμερα.
 Ο Γ. — Ἐτοιμα.
 Α. — Ἐλα κοντά.
 Ο Γ. — Τί ναι πάλε ἀπτό!
 Α. — Τοῦτο ἔχει λεπτότητα ἀβγότσου-
 φλου. Ἡ παρδαλὴ ζωγραφιὰ καὶ τὸ
 κάτω τ' ἀπάνω καὶ τ' ἀπάνω τὸ
 κάτω οἱ γραμμές, τ' ἀστράκια καὶ
 τὰ πουλιά, σὰ νὰ φωλιάζουν -θέλω
 νὰ πῶ δλα μαζί ζοῦνε πάνω του.
 Ο Γ. — Δὲ ξεχωρίζονται ὁμορφα.
 Α. — Ξεχωρίζονται;
 Ο Γ. — Καὶ βέβαια.—Νὰ δουλέψω τώρα;
 Α. — Ἐβρεξες τὸν πηλό;
 Ο Γ. — Σοῦ ξεράθηκε!
 Α. — Μπορεῖ.
 Ο Γ. — Ὁ σταχτὴς πηλὸς ξεράθηκε· τὸν
 χτύπησε ἀγέρας καὶ σκούριανε. Κο-
 κίνισε.
 Α. — Βρέχτονε. Θὰ δουλέψω κατὰ τὴν
 περίστασι.
 Ο Γ. — Ὅπως θέλεις. Ἀλλὰ τ' ἀστράκια,
 τὰ πουλιά δὲ θὰ ξεπουλιάσουν ἀπὸ
 μέσα του.
 Α. — Τὸ μάχεσαι τὸ ἔργο μου Κωστή.
 Ο Γ. — Ὁχι. Εἶμαι δεκοχτὼ καὶ πέρασες τὰ
 πενήντα σου.
 Α. — Ἀνοιξ' τὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου.
 Τράβηξε τό φαντό.
 Ο Γ. — Ἐδῶ!
 Α. — Ἐκεῖ.
 Ο Β. — Ἀ! πότε τά φτιαξες;
 Α. — Τὰ βλέπεις!

- Ο Γ. — —
 Α. — Ἐ!
 Ο Γ. — Ἐνα, δύο, τρία, τέσσερα...
 Α. — Ἀπτό τὸ βάζο μὲ τὸ νεκρὸ ξιφία
 στὸν πάτο τοῦ νεροῦ...
 Ο Γ. — ... λάμπει, σὰ τὴ σιωπὴ στὸν πάτο
 τοῦ νεροῦ.
 Α. — Ἡ γαβάθα μὲ τὶς κλάδες τῆς ἐλιάς.
 Ο Γ. — ... τὸ χρώμα τῆς μεθάει ἀπὸ τὴ
 θάλασσα.
 Α. — Τὸ χταπόδι στὸ ἄλλο..
 Ο Γ. — ... ὠραῖο! ὅλοι οἱ δαίμονες κλει-
 σμένοι στὴν ἀποστροφὴ μου γιὰ τὸ
 ζοῦ καὶ στὴν τέχνη σου.
 Α. — Τὸ μάτι τοῦ ἀητοῦ στὸ πιὰτο..
 Ο Γ. — ... ἡ δύναμη τῆς θεότητος.
 Α. — Τὸ χαραγμένο φίδι στὸν κάμπο..
 Ο Γ. — ... ἡ θέληση τοῦ πονηροῦ.
 Α. — Κλεῖς' το.
 Ο Γ. — Ἀσε νὰ τὰ δῶ κι ἀπὸ τούτη τὴ
 θέση.
 Α. — Μὰ σὺ κοιτᾷς τὴ θάλασσα.
 Ο Γ. — Ὡς πού νὰ φτάσει ἡ ματιά μου ἐκεῖ
 κάτω, περνάει ἀπὸ κάμπο, δέντρα,
 λόφους, ἀμουδιές.
 Α. — Τί σὲ βοηθᾶνε;
 Ο Γ. — Νά, πλέκονται στὸ μυαλό μου, ὅπως
 βλέπω νὰ πλέκονται τὰ πλάσματά
 τῆς στὴ φύση.
 Α. — Ἐτσι δουλεύω.—Νόμισα πὼς καὶ
 ἄλλο θὰ μοῦ λεγες.
 Ο Ρ. — .. ὕστερα τὴν ἀνταμώνω πέρα στὸ
 βάθος· καὶ ξαναγυρίζω στὴν πέτρα
 μου.
 Α. — Λοιπόν, δὲ θὰ μοῦ μιλήσεις;
 Ο Γ. — ... εἴμαστε, σὰ δύο φοῦρνοι, πατέρα
 πού φένουμε τὸ νερό, τὸν ἀγέρα, τὴ
 γῆ. Στὴ φωτιά μας προστατεύουμε
 τὴ φλόγα τους.
 Α. — Ἐχεις δίκηο.
 Ο Γ. — Ἐργάτες στὴ γῆ.
 Α. — Στὸ νησί μας.
 Ο Γ. — Ἡ ἔσοχη ἀπὸ τὴ τέχνη σου πατέρα,
 πού μοῦ μαθες κι ἀγάπησα δὲ φτάνει
 Α. — Γιατί; τὰ δικά μας ἀγγεῖα ξεχωρί-
 ζουν στὸν τόπο μας, σὰ κρητικά,
 καλῆτερα ἀπὸ τοῦ Μισιριοῦ.
 Ο Γ. — Ὁ δικός μου φοῦρνος, πατέρα, ἔχει
 ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀγνώριστο κα

- σὲ μένα τὸν ἴδιο.
 Α. — Δὲ σὲ καταλαβαίνω.
 Ο Γ. — Νά, γιόμισε ἀπὸ δύο ρυθμούς: ἕνα
 τὸ δικό σου πού μοῦ διδάξεις, ἕνα
 τὸ δικό μου πού ξεκολούθησα. Ὁ-
 μως! ὑπάρχει κι ἕνα μεγάλο κομμάτι
 ἀγνώριστο καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιο.
 Α. — Μὴ δὲ σοῦ μαθα τὸ μάβρο πηλό,
 τὸν κόκκινο, τὸν σταχτὴ, τὸν ραντι-
 σμένο μὲ ἀγιασμὸ σταχτογάλαξο;—
 τὸ γάνωμα, τὴ βούρτσα, τὸ χαράκι,
 τὴ μαύρη βαφή, τὰ χρώματα!
 Ο Γ. — Πατέρα, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ τραβήξω
 τὸ φαντό.
 Α. — Εἶσαι παράξενος!
 Ο Γ. — Εἶμαι ὁ γιός σου.
 Α. — Ἀγάπη!
 Ο Γ. — Νὰ τὸ κλείσω;
 Α. — Ναί.
 Ο Γ. — Ἀκουσέ με, τώρα.
 Α. — Τί νὰ σὲ κάμω, θεριό;
 Ο Γ. — Ἐσὺ τώρα, πατέρα, τίποτα. Τώρα ὁ
 ἀνθρώπος μου.—Νιώθω πὼς μέσα
 μου δουλέβει ὁ γνωστικὸς γέρος· κι
 ἀνησυχεῖ τὸ νιογέννητο.
 Α. — Καὶ σὲ μένα, πιστεψέ το.
 Ο Γ. — Σὲ σένα τὸ παιδί δουλέβει· κι ὁ
 γνωστικὸς γέρος ἡρεμεῖ.
 Α. — Ἐχεις πάλι δίκηο!
 Ο Γ. — Ὁ δικός σου φοῦρνος δέχτηκε τὸ
 κάθε ὑλικό, σχῆμα, χρώμα· μὰ δλα
 αὐτὰ—ἕνα κεφάλαιο!—Μιὰ νύχτα
 τὴν ἀνοιξὴ μοῦ φάνηκε, πὼς μέσα
 σὲ μιὰ μάβρη πέτρα πάλεβε ἕνα
 ἄστρο, ὥς πού ράγισε μέσα του
 ἀπὸ τὸ δυνατό φῶς του. Κι ἡ
 πέτρα ἄρχισε νὰ χρυσώνεται. Κοίτα-
 ζα. Δὲ μ' εἶχε πάρει ἀκόμα ὁ ὕπνος,
 Ἡ λέω πὼς ξύπνησα ἀπὸ μιὰ βα-
 θειὰ νάρκη... Πατέρα, τότε, σὲ ἀ-
 παρνήθηκα. Δὲ τὸ σκεφτόμουν. Κά-
 τι χωρὶς νὰ μ' ἐμποδίζει νάρθω, μ'
 ἔφερνε μακριὰ ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι
 σου.—Πὼς γιόμισε λάσπη, ἀπὸ πηλό.
 σχήματα, κιμωλίες, σπασίδια, χρώμα-
 τα, μπερδεμένα. Κατέβηκα στὸ γιαλό.
 Μόνο κατὰ κεῖ κοιτάζα—ἡ θάλασ-
 σα ἦταν δύσκολη ἔγνια: μὰ ἐγὼ κα-
 τὰ κεῖ... Τὰ νησιά, τὰ κύματα, οἱ

θόρυβοι φαίνονταν ἀντιγραμμένα
 πάνω στὴ μάβρη πέτρα, πού χρύσω-
 νε ὁλοένα.—Δὲ ξέρω πόσο στάθη-
 κα ἀφωνος.

- Α. — Σὲ ζήτησα κι ἐγὼ, σὲ ζήτησε κι ἡ
 μάνα σου, καιρό.
 Ο Γ. — Ἐτσι, ὅπως τώρα ἡ φωνή σου, ἀ-
 κούστηκε ἕνας ἀγέρας κι ἔφτανε
 ἴσα στὰ πόδια μου ἕνα καράβι ἀπὸ
 τὸ βάθος. Εἶδα τὰ πανιά. Ἀκουσα
 τὴν ἀγκουρα. Βγήκε μιὰ γυναίκα καὶ
 μοῦπε: Πάρε αὐτὴ τὴ μάβρη πέτρα.
 Α. — Ἀληθινὴ!
 Ο Γ. — Ἀληθινὴ μάβρη πέτρα.
 Α. — —
 Ο Γ. — Μὲ κιμωλία γραμμένο στὰ πανιά
 τοῦ καραβιοῦ τῆς: Α ἰ γ α ῖ ο.
 Α. — Στὰ χέρια σου;
 Ο Γ. — Καὶ τὴν κρατῶ.
 Α. — Γιατί τόσο μυστικά!
 Ο Γ. — Μυστικό! Μὰ σήμερα τελείωσα τὸ
 ἔργο μου.
 Α. — Τὸ ἔργο σου;
 Ο Γ. — Δὲν εἶναι ὁ πηλός, δὲ ξέρει ἀπὸ
 χαράκια καὶ χρώματα.
 Α. — Δὲ σὲ καταλαβαίνω, γιέ μου.
 Ο Γ. — Δὲ τὸ πλάθουν χέρια, δὲ τὸ καμα-
 ρώνει ὁ τροχός, δὲ τὸ φένει ὁ φοῦρ-
 νος στὴν ἀβλή μας.
 Α. — Τρελάθηκες γιόκα μου!
 Ο Γ. — Ναί, πατέρα—ὁ φοῦρνος μου μ' ἔ-
 καψε, δὲς!
 Α. — Πηχτό.
 Ο Γ. — Ὁχι, μάβρη πέτρα.
 Α. — Ἐτοιμο.
 Ο Γ. — Ὁχι, δουλεμένο μὲ λαβὴ στὸ χέρι.
 Α. — Ἀλιώτικο σχῆμα.
 Ο Γ. — Ὁχι, ἀνοιχτὸ κύπελο σὰ τὰ δικά
 σου, μεκάτω κόψη τὴν καρίνα τοῦ
 καραβιοῦ τῆς.
 Α. — Ἀ! γιὰ νὰ δῶ, γιὰ νὰ δῶ.
 Ο Γ. — Πάρτο.
 Α. — Λὲς καὶ θὰ πετάξει ἀπ' τὸ χέρι μου
 Ο Γ. — Σωστὸ καράβι.
 Α. — Αὐτὸ τὸ ἀνοιχτὸ χρώμα γένεται
 ὁλοένα σιρὲς σιρὲς σκουρότερο,
 πολύχρωμο,—ἀλάζει, ἐνῶ μένει ἕνα
 χρώμα. Σπάνιο πινέλο!
 Ο Γ. — Ὁχι, ἐδῶ ψηλὰ στὸ χιονισμένο βουνό

βρίσκεται ή πηγή· τὰ νερά κατεβαίνουν από τις φλέβες, κάθε φλέβα κάνει δική της τήν ανταύγεια της κορφής, σμίγουν και γίνονται ρυάκια· φτάνουν στα φωτεινά ποτάμια, πλαταίνουν κείνα και πιστεύουν στη δύναμη και μεγαλοσύνη τους· και χύνονται στην απέραντη θάλασσα, με την έλπίδα να τὰ θεριέψει περήφανα τήν άνοιξη.

Λ. — Ποῦ είναι ή δύναμη;

Ο Γ. — Αὐτή ζητησες πατέρα με τὸν πηλό σου· αὐτή ζητῶ με τὴ μάβρη πέτρα μου—τὴ δύναμη!

Λ. — Παιδί μου.

Ο Γ. — Τὴ δύναμη.

Λ. — Μίλησέ μου ακόμα.

Ο Γ. — Ναί, μὰ ή δουλειά σου μᾶς βιάζει, ή γιορτὴ τοῦ χωριοῦ κοντεύει.

Λ. — Ἔχουμε δέκα μέρες ακόμα.

Ο Γ. — Ὁ πηλὸς μαλόκωσε, ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω;

Λ. — Καλά.— Φτιάξε δώδεκα ποτήρια.

Ο Γ. — Κροντήρια εἶπες; τῆς Ἀσπίδας;

Λ. — ... μάβρη πέτρα, με παράξενα κύματα!

Ο Γ. — Τῆς Ἀσπίδας ή ροδίτικα;

Λ. — Ναί... Μά, τὰ χέρια σου τρέμουν.

Ο Γ. — Εἶναι χαρά, πατέρα.

Λ. — Ξεκουράσου.

Ο Γ. — Αὐτὴ ή ταραχὴ εἶναι δύναμη.

Λ. — Τίποτα δὲ σε βιάζει.

Ο Γ. — Πόσα κομάτια ὡς τὴ γιορτὴ;

Λ. — Χίλια.

Ο Γ. — Καλά.

Λ. — Χίλια ἐγώ, ἔνα ἐσύ! Καὶ τόσο μικρό!

Ο Γ. — Τὸ πιστεύεις;

Λ. — Ἄξιός, ἄξιός, ἄξιός!

Ο Γ. — Γύρω στα δέντρα μαντέβω τὴν Κυριακὴ λειτουργία.

Λ. — Λιγότερο τὸ γύρισμα τοῦ τροχοῦ σου

Ο Γ. — ... τις φωνές τους.

Λ. — Μίλησέ μου ακόμα γιὰ τὴν τέχνη σου

Ο Γ. — Πῆρα, πάνω στὴν πέτρα, τὸ μονοπάτι γιὰ τὴν πηγὴ σιγάσιγά, κατέβηκα με τὰ ρυάκια ὡς τὰ ποτάμια, σὰ βεβαιώθηκα πὼς ὑπάρχει ή πηγή, με τὰ ποτάμια στὴν ὄχθη—τώρα, στέκομαι μπρὸς στὴν απέραντοσύνη μ' ἓνα καράβι στὴν ψυχὴ.

Λ. — Ἐδῶ, βλέπω ἀληθινὴ καρὶνα καρβιοῦ· καὶ ὁ τεχνίτης χρησιμοποιεῖ τις φλέβες—ἐδῶ, τοὺς κυματισμοὺς—ἐκεῖ, τὰ νερά τῆς ἰδίας τῆς πέτρας γιὰ φυσικὸ διακοσμητικὸ σχέδιο. Πρωτόγονα χέρια!

Ο Γ. — Ἔλα τώρα, βάλτο στὴν κρυψώνα του· καὶ κάθησε κοντά μου.

Λ. — Ναί, τάφησα κιόλα.—Μὰ νὰ τὸ χορτάσω δὲ μπορῶ, παιδί μου.

Ο Γ. — Σοῦ ἀρέσει;

Λ. — Δὲν τὸ κρύβω· τ' ἀφήνω μέσα δὴ στὸ ἀπέναντι ντουλάπι.

Ο Γ. — Ὅπως θέλεις.

Λ. — Κωστῆ!

Ο Γ. — Τί πατέρα;

Λ. — Σ' ἄγαπῶ.

Ο Γ. — Κι ἐγὼ πατέρα.

Λ. — Κωστῆ!

Ο Γ. — Πατέρα!

Λ. — Εἶσαι ἀντίπαλός μου.

Ο Γ. — Ἄν θέλεις!

Λ. — Χίλια ἐγώ, ἔνα ἐσύ.

Ο Γ. — Ναί.

Λ. — Νὰ τὸ ἐκθέσεις στὴ γιορτὴ.

Ο Γ. — Ὁχι.

Λ. — Κοντὰ στα δικά μου.

Ο Γ. — Καὶ πάλε ὄχι.

Λ. — Μὲ ἀρνήθηκες;

Ο Γ. — Ἀπὸ σήμερα, ποτέ πιά!

Λ. — Τότε;

Ο Γ. — Στὴ πέτρινη καρὶνα του, σὰ καρβιοῦ, περιμένει τὸν τρανὸ καπετάνιο

Λ. — Λεβέντη μου!

Ο Γ. — Τό φερε μιὰ γυναίκα· θὰ τὸ κυβερνήσει ἔνας ἀντρας.

ΑΝΑΒΕΙ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

K A A Y M N A

ΟΡΘΙΑ ΠΑΝΙΑ ΣΕ ΛΙΜΑΝΙ

Στὴν Κάλυμνα καλῶ—καλῶς 'τα
τὰ ναυτόπουλα ποῦ λάτρεψε ἡ ματιά μου.

Πῶ—πῶλες οἱ νύχτες σας μετροῦν μ' ἀγάπη μιᾶς γοργόνας
τὸν πικραμὸ τοῦ Μεγαλέξαντρου πού 'μαστε ἐμεῖς—
δῶδεκα κάστρα στὰ νερά τοῦ καραβιοῦ σας.

Ἡ Κάλυμνα καρτέραι
ἡ Κάλυμνα καρτέραι
μέ τὰ ξανθιά της σήμαντρα
στό λόφο καὶ στή φωνή τοῦ κόκορα

Νὰ ρί—πού φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας
νὰ ρίξει τοῦ ἐρχομοῦ μας χρυσο—τόξεμα

σημάδι στην πηγή του Αύγερινου της
που θέλει σπάσει έγκαρδιακά τὸ φέγγος τῆς Αὐγῆς.

ΠΑΤΜΟΣ

ΣΥΝΟΔΕΥΕΙ ΤΑ ΠΑΝΙΑ ΜΑΣ

Σοῦ· φύλαξε τὸ θάμα.

Στὴ δική σου γῇ ψηλάφισε τὴ μνήμη του καὶ μὲ τὸν ἥλιο
ΠΑΤΜΟΣ φιλόξενη·
τὴν αἰγαία φωτιά σου ντύθει μιὰν ἐκκλησιαστικὴ λεπτὴ ἀχτίδα
ἐρχομένη ἀπ' τὴ σκεπὴ τοῦ Ὑψίστου (1802 μ.Χ.).

Καὶ τὰ θαλασσινὰ πανιά μας
 πονεμένη κείνη ἢ πνοή σ' ἓνα δικό της ὕψος συνοδεύει—
 ἄγια χαρὰ καὶ πόνος! Κ' ἡρεμοῦν τὰ κύματα τοῦ μακρινοῦ δρόμου.

Πόσο τὴ στενοχώρησαν οἱ καιροὶ στὴ γῇ σου· κι οἱ γῦπες—
περάσαν ἄσιᾱτες πολιορκητὲς καὶ ἄπιστοι καὶ λατίνοι.

“Ὅμως νά!—ἔχουμε στὰ πανιά μας τὸν ἄνεμο:

κατεβαίνει ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ὀρίζοντα
στὴ θάλασσα. Ἡ μορφή ἀγγίζει σὲ φωτεινό... Διδάσκει. Ἀγαπᾷ.

Στὸ καράβι μας γνέφει ἡ στεριά σὰν ἄσπρο ἐλάφι—χαρῆτε!
Κ' εἶναι ψαλμὸς ἡ σιωπὴ ἀπ' ὅταν μελέτησε.

Ἡ θάλασσα τῶν λαῶν θὰ ἡρεμήσει ὅπως τὸ πρῶο βλέμμα Του
ὅπως κορφή σ' αἰγαῖο νησί
ποὺ πρόσφερε καλύβια καὶ θρακιά στὸ νηστεμένο στοχασμό του.

ΠΑΤΜΟΣ νέα πατρίδα μου
ό HOLDERLIN σέ τραγούδησε.

Μεῖνε στὴ γενέθλια γῆ.

ΤΗΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ

Ξενητεμένα μου πουλιά κι ὅθε σᾶς βρῆκαν πόνοι
θαλασσόπουλα

μπῆκα σέ δώδεκα κκλησιές, ἔκαψα δώδεκα λαμπάδες
ἄκουσα δώδεκα Ἀποστόλους νά βλογοῦν τήν τράτα σας
ναυτόπουλα.

Ξενητεμένα μου πουλιά, ξενητεμένα μάτια
ἔστησα ἔγώ μαντζουρασιά στά παρεθύρια σας
γιὰ νά σᾶς ξεπλανέψω ἀπό τά μαῦρα πέλαγα.

Ἄνοιξαν λά—ἄνοιξαν λάγνα χίλια μάτια στό γιαλό
καί βγῆκαν οἱ γυναῖκες στά κατωφλῖα τους
βγῆκαν οἱ γέροι πῶς νά κρίνουν τὰ ἔργα σας
δηγώντας τὰ παληά λεβεντοχρόνια τους
—οἱ θαλασσόλυκοι.

Βγῆκαν καί τρεῖς μαλαματένιες στόν ἀνήφορο
καί μέ χαρά καλωσορίζουν τὸ πλεούμενο·
ξυλάρμενη «ΚΟΡΦΗ» ἀπ' τὴ Σύμη.

Βγῆκε καί μιὰ—φάνηκε μιὰ πῶχει τὸν ἥλιο πρόσωπο
σῶμα τὸ σῶμα τῆς βραδυᾶς, χέρι τὸ χέρι σι' ἄστρο

καί τὸ βλέμμα της
βοσκοῦσε στά πανιά σας ἢ χιλιόμορφη.

Τὸ χέρι ράγισε ἀπὸ φῶς, τ' ἀστέρι ράγισε ἀπὸ φῶς
καί τό βρῖκε πρωῒ—φτερά—μέσ' στήν «ΚΟΡΦΗ» σας.

ΤΗΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ

Κοντὰ σέ θαλασσινοὺς κάθεται μιὰ κυρα-θαλασσινή—
ἐλάτε πιὸ γιαλό νά σᾶς γνωρίσω τὸν πατέρα σας.

Δέ τὸν καρτέραγε κανεῖς· μονάχη ἔναι ἡ κυρά του
τόσο ποὺ οἱ γλάροι κράζανε ὕφαινα πέπλα γάμου·

τὰ καημέ-τὰ θαλασσοβρεμένα κόκκαλα ὅχ παιδιὰ μου
κύμα τὸ κύμα σμίγοντας φτάσαν κοντὰ στήν Τῆλο·

γίναν τραγούδια καί καημοὶ καί γύρισαν καί λένε·
μέσα βαθιά ἀπ' τὸ πέλαγο γνέφει μέ τ' ἄσπρα χέρια της

ν' ἀναστηθοῦμε!—στό γιαλό κάθεται μιὰ κυρα-θαλασσινή
ὀλημερίς ροβόλαγε τὴ νύχτα ὕφαινει σ' ἀργαλειό.

Σπᾶσε τὴν ἄσπρη θύρα Φῆμιε στό κοχύλι σου—
ρέματα τοῦ νότου, ψάρι κοπαδιαστό θάρθω μαζί σας.

Κι ὅθε σηκώνουν οἱ θεοὶ τὰ κύματα, δρολάπια κι ἀστραπές
μέ σεβασμὸ σωπαίνουν στήν παρουσία τῆς γυναίκας.

Ξεχείλισαν τὰ μάτια της, ξεχείλισε ἡ καρδιά της
Ἑλλάδα!—στό γιαλό κάθεται μιὰ κυρα-θαλασσινή.

Τὰ καημέ—τὰ θαλασσοβρεμένα κόκκοι ὅχ παιδιὰ μου
κύμα τὸ κύμα σμίγοντας νά μελετοῦνε τὸν πατέρα σας.

Κ Ω Σ

ΤΟ ΛΕΝΕ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Ἄρια κορμὶ στήν πλώρη μας σφυράει μέ τ' ἄσπρα χέρια της
ν' ἀναστηθοῦμε !

βγαίνει ὁ ψαράς, ἡ τράτα του, πρωῖ, λιμάνι ὁμηρικὸ
ὅταν τὸ τσοῦρμο τοῦ γιαλοῦ σὲ δένει μέ τὰ δίχτυα
σὰ τί νὰ λέει κι ἡ σιγὴ μέ τ' ἄσπρα χέρια της !

: ἡ κόρη του

ὁ παπὰς, ἓνας ναύτης, δυὸ κλέφτες, τὸ κύμα κι ἐγώ
—καὶ τὰ νησιὰ ; μᾶς φώναξε ἡ παιδούλα Γαλανή.

ὁ παπὰς (χέρια πόδια στή γραμμὴ) :

τῆς μάνας σου τὰ ζή—τῆς μάνα σου τὰ ζήτησα

ἐμεῖς (σωστὲς φωνὲς στὸ ἴσο) :

καὶ μοῦπε χάρισμά σου καὶ μοῦπε χάρισμά σου.

ὁ παπὰς (τὴν ὥρα ποὺ διάβηκε ἓνα σύννεφο) :

τί θελάν ἄμυαλοι νὰ φᾶν' τὰ βόδια τοῦ Ἥλιου μέ τὸ φῶς !

οἱ κλέφτες (βαριὲς φωνὲς κουρσάρων) :

τὰ βάλαμε, τὸν τρᾶ—μ' ἓνα θεὸ καὶ μέ τὶς Νύφες του.

ὁ παπὰς (τὴν ὥρα ποὺ φάνηκε ὁ στρατιώτης) :

ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλυντο !

ὁ στρατιώτης (καβάλλα σὲ καλάμι) :

πέρνω τὴν κόρη σου παπά, θαλασσόπαπα

πέρνω τὴν κόρη ποὺ ἀγαπῶ γιὰ νὰ περάσω ἀντίπερα.

ἐμεῖς (σωστὲς ψυχὲς μαζί του) :

γιὰ νὰ περά—περάσω ἀντίπερα στὰ κλέφτικα λημέρια

πῶχουν οἱ κουρσοὶ σύναξη κι ὅλοι οἱ καπεταναῖοι.

Κ Ω Σ

ἄθανασία τῶν ψαριῶ γίνε ἀπολίθωμα στήν Κῶ
κλείσε τὴν ἄσπρη θύρα σου πάνω σὲ ξύλο κι ὄστρακο
νὰ καρτεροῦμε τὴ σιγὴ, ν' ἀκούσουμε τί λέει !

: ἡ κόρη του

ὁ παπὰς, ἓνας ναύτης, δυὸ κλέφτες, τὸ κύμα κι ἐγώ.

—καὶ τὰ νησιὰ ; μᾶς φώναξε ἡ παιδούλα Γαλανή.

τῆς μάνας σου τὰ ζήτησα, τῆς μάνας σου τὰ ζήτησα
καὶ μοῦπε χάρισμά σου καὶ μοῦπε χάρισμά σου.

Χ Α Λ Κ Η

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ ΜΟΥ ΛΑΜΠΡΟ

Ἀπόψε παίζει με τὴν ἄγκουρα, σμίγει με τὸ βυθὸ—
φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φέγγε μου νὰ περπατῶ.

—Ὁχι, δὲ σοῦ φέγγω!
ποιὸς πῆρε τὴ νεράϊδα;
τὶς ἄσπρες μου φρεγάδες;
καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου
ποιὸς μού κλείσε τὸν πύργο
-πνέμα διπλομαντ αλωμένο!

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
νὰ πηγαίνω στὸ σκολεῖο
-παιδί-στὸ μυστικὸ σου νάρθηκα-δὲ ξέρω ἀπὸ ξωθιές.

Εἶχα μιὰ δασκάλα με χρυσὰ ματάκια—τὴ βραδυὰ
νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο
νὰ μαθαίνω γράμματα.

—Ἐλα, καὶ σοῦ φέγγω!
ἄνοιξε τὸ χεράκι
γράμμα χρυσὸ νὰ πέσει
μέσα ἀπὸ ἓνα βαγγέλιο
σάρχαϊο ψαλμὸ ἄκρη ἄκρη
-γένος διπλοθεμελιωμένο.

Γράμματα, σπουδάματα
τοῦ θεοῦ τὰ πράματα
κάτ'ἄπτὸν Ἰσκιο προσευχῆς, σὲ χίλιαστόματα παιδιῶν
φεγγαράκι μου λαμπρὸ
ποῦ λένε—τὴν Ἑλλάδα!

ΣΕ ΩΚΕΑΝΟΥΣ
Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΣΑΣ

Κ Α Σ Ο Σ

ΦΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΠΑΝΙΑ ΜΑΣ

Πιο πολύ μάς ἄρεσαν τοῦτοι οἱ λεβέντες ἄνεμοι
 νὰ τὸ χτυποῦν περήφανα στὰ μπούνια τῆς καρδιάς του
 δωδεκάνησε καημέ μας.

Ἔγια μόλα
 ἔγια λέσα
 κοῖτα μὴν τᾶστρα τῆς νοτιᾶς θολώνει μαῦρο σύννεφο
 καὶ θὰ στή σιάξω ρέ ναυτόπουλο τὴ φλόγα τοῦ Κανάρη
 νὰ πυρπολεῖς τὰ πέλαα τῆς χαρᾶς μας.

Ἔγια μόλα
 ἔγια λέσα
 σφουγγαράδικε καημέ-κανάλια Μισιριοῦ καὶ Μπαρμπαριάς
 ἀνοίχτε ν' ἀκουστεῖ τὸ καλωσόρισες καὶ στὰ θολὰ βυθὰ
 ἀπ' τὸν τρανὸ καπτα—Ἀηνικόλα τῶν νησιῶ μας.

Δωδεκάνησε καημέ—τοῦτοι οἱ λεβέντες Ἄνεμοι
 ποὺ σκάβουν καὶ τὰ κύματα μαλώνουν μὲ τὸν Ἥλιο
 νὰ τό φλογίζουν δυνατὰ στὰ μπούνια τῆς καρδιάς του.

ΚΑΡΠΑΘΟΣ

Ο ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ «DAVID L.»

... 'Ο ναύκληρος του φορτηγοῦ «DAVID L.» γέρασε
ὁ ναύκληρος του φορτηγοῦ «D.L.» ἔχει 'να παράπονο—
πὼς με κράζουνε ἐί (I) inas ποὺ με γέννησε ἡ Κάρπαθο
νὰ μὴν γλέπουν τὰ μάτια τους τὸν καπνὸ καὶ τὸ σύννεφο!—
γι' αὐτὸ κάποια μέρα στ' ἀμπάρι τοὺς νεώτερους κάλεσε
κατὰ πὼς θὰ πεθάνει ν' ἀκούσουν τὸν κρίσιμο λόγο του
μ' ὑπεμονή—τί σημαίνει τὸ ἔλληνας.

Θὰ τὰ λέω (τοὺς ξηγᾷ) πρῶτα στὴ γλώσσα μου
καὶ σένα σύντροφε θὰ στὰ πῶ γαλλικὰ
καὶ σένα Thomas θὰ στὰ πῶ ἐγγλέζικα
καὶ σένα Tiv Tiv θὰ στὰ πῶ στὴ δική σου
θὰ τὰ λέω (τοὺς ξηγᾷ) πρῶτα στὴ γλώσσα μου:

Γεννήθηκα σ' ἓνα νησί με ἄλλα τόσα... γύρω καὶ θάλασσα
στὰ δέκα μου ἀρφάνεψα, στὰ δώδεκα μίσεψα
στὰ δεκοχτὼ ναυάγησα καὶ νὰ πῶς... στὴν ἄγρια φουρτὸνὰ
τὸ δικό μας θὰ κράταε μὰ ἓνα ἰταλιάνικο μπρίκι
ποὺ τὸνομά του θυμᾷμαι «SICILIA» ὡς τὰ μπούνια
ξυλικὴ φορτωμένο τὸ τρώει ὁ σκύλος κι ἡ θάλασσα
κάνει ἀβαρία τὸ γλέπουμε κι' ἀφήνουμε τὸ φρέσκο τοῦ κάβου
καὶ γυρίζουμε δίπλα του ὅξω ἀπ' τὴ Κρήτη. 'Ολημέρα.

ΚΑΡΠΑΘΟΣ

Τὴ νύχτα κύμα τὸ κύμα χῶριζε τὰ ξύλα μας, σκοτάδι
σὰ νὰ 'πια γλυκὸ κρασί καὶ θάμπωσα—ἐδῶ τὸν κουρσάρο λέω
κυνηγοῦμε—νά! τὸ μαχαίρι του μπηχτὰ μοῦ πέφτει ὁ 'Αλτζερίνος
εἶχα ἓνα μάρπα τοῦ φωνάζω λύκο, κοῦρσο τοῦ κοῦρσου
ἀγριεύω, χτυπᾶω, τὸ αἷμα καίει, τρέχω, τὸν ἀρπάζω—κερατά.
"Αχ! ρὲ Tiv Tiv πὼς ἀγριεύει ἡ θάλασσα, πὼς ἀδερφώνει ἡ ἔρμη.
Τραβάει μιὰ δύναμη στὸ βύθο της· τραβάει μιὰν ἄλλη στὸ νησί!—
Γλύτωσα 'γὼ κι ὁ Mario· στὸ νῶμο μου τὸν ἔπερνα ὀληνύχτα.

Στὰ... 13 τὰ χαρτιά μᾶς ἀδίκησανε κι ἡ Κάρπαθο ἔμεινε ὄνειρο.
Θυμήθηκα καὶ τότες τὸ Mario, τὴ «SICILIA», τὸν κουρσάρο.
'Απόψε ἀκούω μιὰ φωνὴ παράξενη, σὰ νᾶμαι πάλε μεθυσμένος
γι' αὐτὸ σᾶς κάλεσα σύντροφοι καὶ παιδιά μου· δὲ κλαίω τὰ βάρσανα.
Εἶναι χαρὰ ἡ μαγκούφα ποὺ μοῦ στέρνει ἡ Κάρπαθο.

"Αχ! ρὲ Tiv Tiv ἐσένα πιδὸ πολὺ ἀγαπάω κι ὅλα τὰ παιδιά!
Πὼς γαληνεύει ἡ θάλασσα, πὼς ἀδερφώνει γερατειὰ [μὲ νιάτα.

ΝΙΣΥΡΟΣ

ΟΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΠΟΝ ΣΠΡΙΓΚΣ

“Α ! τό κᾶ, τό κᾶ, τό κᾶ κλειστή φωνή τοῦ σφουγγαριοῦ :
 πίνει τὴ θάλασσα χορταίνει μὲ ψωμί τοῦ ἀτλαντικοῦ
 στὴ γαλήνη τοῦ κόσμου πατεῖ καὶ σιωπηλὰ περιστρέφεται
 γύρω της, μὲ τὴν ἄχνα τοῦ ψαριοῦ, μὲ τὴ σκιά τοῦ χόρτου,
 ὁ γυμνός.

Κι ἓνας παραμυθᾶς ἀποστολο-Γιάννης—ἄ ! τό κᾶ
 ξηγάει καὶ γράφει στὴν ὁβεστόπορτα τῆς κερα-
 γραφῆς : ἓνα κεφάλι ζόου, τὸν κομίτι, τῆς πλιγῆς τοῦ Γήλιου
 τὰ 7 μάτια τ’ ἄρνηοῦ, τῆς σιδερακρίδες οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ...
 —τὴν ὥρα αὐτή, ποῦ ἀνοίγει ἡ τόλμη τῆς αὐγῆς μὲ τὰ κουπιά
 κι ἡ Νίσυρο ξυπνάει τὴν κυριακὴ της.

Φεύγαν τὴν ἀνοιξη.— —. Φτάναν τὸ χινόπωρο.
 Φύγαν χειμῶνα, νηστικοί. Κι ἀντὶς πανί, φάνει ἓνα γράμμα :
 «Κερα-Καλὴ μανούλα τὰ πῶλεγε ὁ παραμυθᾶς, σοστά !
 «Κράτίζόουλα» λένε τὴ βάρκα μας «Χρυσούλα» καὶ τὸν «Ἄη-Νικόλα»
 «Εἴγκάϊος Νάϊκόλς» καὶ τὰ σφουγγάρια μας εἶν’ [τὰ ΠΡΩΤΑ]
 «Κερά—Καλὴ πῶς κίνο τὸ πρῶτὴ ταξίδεβα ἀγνοό, φιλιὰ».

Στὸ πέλαο τῆς Φλώριντας παίζει ἀπ’ τὸ βάθος μορφασμοὺς μιὰ φλόγα;
 αἰγαία φωνὴ τοῦ σφουγγαριοῦ στὴν ξενητεία—ἄ ! τό κᾶ, τό κᾶ, τό κᾶ...

ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ἡ κίτρινη ἄμμο σὰ γυαλί θὰ ’ταν λιμάνια—καὶ πᾶμε καὶ
 ἀργὰ τρίζουν τῶνα στ’ ἄλλο τὰ καράβια μὲ τὶς ἐπιγραφές·
 ἡ ἁρμάδα θαρῶ Ἀλεξανδρινὴ κι ἁρμενίζει γιὰ τὴν Λίντο—
 ν’ ἀγοράσουμε τοὺς κατρέφτες, τὰ μαργαριτάρια καὶ χτένες.

Σὲ θαλασσοβρεμένο δάσο κρύψαμε τὴ βάρκα μας
 δὲν ἔχει μπαρμπούνια ποῦ μάρέσουν στὰ χρυσὰ σκοινιά του·
 βαθιὰ σοῦ μπαίνει τὸ ζεστὸ νερὸ στὴν κόχη θαλασσοσπηλιά
 τί λένε στ’ ἀνοιχτὰ θὰ γεννηθεῖ !—μὲς στοὺς ἀφροὺς
 μὲς στοὺς ἀφροὺς.

Οἱ Τρίτωνες εἶναι γαλάζια τέρατα τοῦ ὠκεανοῦ
 κι ἀπὸ τὴν Ἀστυπάλλια μὲ τοὺς βράχους χαιρετοῦν τὴν Κύπρο
 μαζεύουν τὶς νεκρὲς παρθένες σῆνα πράσινο τάφο
 καὶ κλαῖνε τὸν ὀβολό, τὰ φροῦτα, τὰ πανέρια, τοὺς μηρούς.

Ἀπ’ τὴν καλύβα τούτῃ μέσα στὸ ρόδο, μέσα στὸ ρόδο
 πῶς ἡ καρδιά μου πόθησε νὰ κοιμηθοῦμε σὲ καράβι !
 μὰ μπῆκε ὁ ἥλιος πρὶν ἀπὸ μένα, ποῦ τόσο σὰς ἀγαποῦσα—
 Θεανῶ, Ροδὴ, Χιμαιρίς—νάτος ! ὁ φιλόσοφος ναυτικός·

ὁ αὐλὸς του μαγνήτης πῶς λάμπει στὸν πάτο τοῦ νεροῦ ἢ σιωπῇ
 κι ἓνας ξιφίας νεκρὸς ἀφοῦ πάλαιψε μὲ τοὺς καρχαρίες
 ὁ δρόμος ἔχασε τὰ βήματά μας—διδάσκει—ἀλλ’ ὅμως
 δὲ βρωμάει κι ὁ μῦθος καὶ τὸ ψάρι στ’ ἄνομο στόμα.

Νησιὰ τοῦ Αἰγαίου πρὶν σκίσω ἀπὸ τὴν πέτρα σας φτερὸ
 ὕπνος ζεστός μού κλείσει τὸ πρῶτ’ (146 π. Χ.)—καὶ τώρα ;
 Θεανῶ, Ροδὴ, Χιμαιρίς, ἀγάπες, εἶμαι ἓνας χοντρὸς ναύτης
 ἔξω ἀπ’ τὴν πόρτα σας φωτίζουν δώδεκα καντηλιέρια.

Λ Ε Ρ Ο Σ

ΣΤΗΝ ΑΣΠΡΗ ΠΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Σταγόνα σταγόνα

ἀπὸ τὸ γαλανὸ κρασί τῆς λεβεντιάς

νά πλύνω τὰ μάτια

“Ελα ἔλα ἔλα... τὴν ἐμιλιὰ ριμάρει
στο πανηγύρι τοῦ χωριοῦ μὲ ξάκουστο λυράρη

παίζω παίζω παίζω... παίζω τὸν καημό μου
ἐπὶ σὲ βράχον ἄφησα νεκρὸ τὸν ἀδερφό μου

τὰ μάβρα στόματα τοῦ γῆς κλείνει μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ
καὶ ἔχει γι' ἀδέρφια τὰ βουνὰ τῇ Δόγξαν ἀδερφήν τοῦ.

“Οοο... ὄχ! λόγο μεγάλο—κυρ—πρόεδρε χαρά μου
 κυρ—πρόεδρε χαρά μου
 κι ἂν κάτσω στὸ τραπέζιν σου θὰ πῶ τὰ βάσανά μου

πάλε στὰ πάθια 'ναι ὁ λαὸς μὲ σίδερα κι ἀτσάλια
τὸ λέει τ' ἄδονι στὴν πλαγιὰ τὸ κύμα στ' ἀκρογιαλῖα

τί πάθασι οἱ λεβέντες τί πάθασι οἱ λεβέντες
θέλου βουνά κι ἄερα θέλου βουνά κι ἄερα.

Δές τους δές τους δές τους σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
ὀχτρός ποτέ τοῦ ἔλληνα δέν εἶναι ὁ ἀδερφός ντου

δὲν εἶναι ὁ ἀδερφός ντου δὲν εἶναι ὁ ἀδερφός ντου
σὲ πόρτα χτύπησα φτωχοῦ κι εἶδα γυμνὸ τὸ φῶς ντου.

Λ Ε Ρ Ο Σ

Τώρα πού λές κυρ—πρόεδρε χορταίνουμε μέ πότι
τι ἔχουμε νιᾶ Ἀντιβαςλεία γυναίκα ἐνοῦ Δεσπότη!
χορταίνουμε μέ πότι

ντέ—ξούς πιτές που κυνηγᾶν τὴ Φτερωτὴ Γαϊδούρα!
 μὲ κάτι μακριὰ μαλλιά κι οἱ ρίμες τσου κουμπούρα!

ὄσοχ... ὄχ ! τῶπα τῶπα τῶπα πού μ' ἔπιασε ἡ μανία
γίνει κι ἡ ὁμηρικὴ λαλιὰ θέατρο στὰ βιβλία

κι οὐλα τ' ἀντραγαθήματα μένουν· χιόνια καὶ πύρο
πιᾶστε νησιώτικο χορὸ νὰ μαγευτοῦν τὰ γύρω.

Σπάζει τὰ σίδερα ἢ ψυχὴ μὲ ν' ἔτια παλικάρια
τὸ λέν' τὰ δόνια στὴν πλαγιὰ καὶ στὰ βουνὰ λιοντάρια
μὲ ν' ἔτια παλικάρια
καὶ στὰ βουνὰ λιοντάρια.

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

ΜΕ ΠΟΙΟ ΣΚΟΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ

Ποιός ψάχνει τις πετροχειλιδονοφωλιές στο κάστρο·
κι ἄσπρισε πανί στον κάβο στ' ἄναμα τ' ἀναμαλλιάρη—
Καστελλοριζάνα μου, μαντζουράνα μου.

Ἄπιστη καρδιά, γλυκέ μου πόνε, Μεγαλόχαρη,
μέ ποιό σκοπό τὸν ἔρωτά μου, τὰ φαρμάκια μου ἄχ!
[διά.] νὰ σοῦ τὰ κελαδήσω—χτίζω στὴν ἄμμου—

Μὲ κάψαν τὰ νερά, μὲ καίει ὁ ἀγέρας, καίνε τ' ἄστρα
σκάλωσε κρυφὸ μελτέμι στὴν καρδούλα μου ἄχ!
κλειστὰ τὰ παρεθύρια σου στὸ διάβα μου.

Χρυσὰ—κι ἂ βροῦν σκοπὸ γλυκώτερο ἀπαρνήσουμε
χρυσὰ τὰ μονοπάτια μας, σὰ τὰ χρυσὰ ποτάμια—
χρυσοφτερὰ τ' ἀδόνι στὴν κιτάρα μου.

Καὶ πὼς σκληροθαλασσοδέρνεται στὴ στράτα σου ἄχ!
ἓνα μεγάλο, ἕνα βαρὺ παιδί—τὸ τρεμοσπάζω βάχ!
μιὰ κόρη ἀγάπησα τρελὰ
Καστελλοριζάνα μου, μαντζουράνα μου.

Η ΧΑΡΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΦΤΑ ΝΗΣΙΑ

Τοῦ τραπεζιοῦ

- 1.—Σ' αὐτὸ τὸ γάμο πού 'ρθαμε
γιομάτα τὰ ποτήρια σας.
- 2.—Πίνει ἡ νυφούλα ἡ ρόδινη
πίνει ὁ γαμπρὸς ὁ νιούτσικος.
- 3.—Πιέτο Ρόδο μ' στὴν ὑγεία σου
φίλα αὐτὴν ποῦναι κοντά σου.
- 4.—Ψηλὴ κουμπάρα μ' Κέρκυρα
δέξου τὸ καλωσόρισες.
- 5.—Πιέτο Λάμπη στὴν ὑγεία σου
βλέπω δόξα στὰ σκουτιά σου.
- 6.—Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι πού 'ρθαμε
γλυκὸ κρασί μᾶς πότισαν.
- 7.—Πιέτο Πέτρο στὴν ὑγεία σου
χύσε δυόσμο ὅχ τὰ βιολιά σου.
- 8.—Πίνει ἡ νυφούλα ἡ ρόδινη
πίνει ἡ κουμπάρα ἡ πέρδικα.
- 9.—Πιέτο ξένη μ' στὴν ὑγεία σου
φίλα αὐτὴν ποῦνε κοντά σου.
- 10.—'Η βέρα μας στὴ θάλασσα
ν' ἐρίζωσεν τὸ σπίτι μας.
- 11.—Πιέτο νύφη στὴν ὑγεία σου
φέγγει ἡ Αὐγὴ στὰ νυφικά σου.
- 12.—Πιέτο κι ἄκῳ τὸν κόκορα
πιέτο, πιέτο, πιέτο.

Ἑφτανησιώτικο δημοτικὸ

ΑΘΗΝΑ

ΧΑΡΑ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ ΓΗ

Στην πόρτα μου—άπ' τὸ μήνυμα δάκρυ τὸ βλέμμα γυάλισε
—μέσ στο γυαλένιον οὐρανὸ χυμάει φτερό τ' ἀγριοπερίστερο.

Πόση ἀγωνία!—πῶς εἶναι πληγωμένες κι οἱ φτεροῦγες του!

Παράθυρο ἀνοιχτὸ—κι' ἐσὺ Ἀττική λευκὸ τὸ μήνυμα ἄστρο—
πελέκι μάρμαρο στο δωρικὸ οὐρανὸ σου κλείσε
νά λυτρωθεῖ.

Ἡ στέγη μου—άπ' τὸ πέρασμα ράγισε, πάλι ράγισε!
πόση ἀγωνία!—πῶς εἶναι πληγωμένη κι ἡ Ἀθήνα μου.

Χειμώνας—τὴν Ἀθήνα τὴ χτύπησαν βαριά
μέσα στὴ γιγάντια θέλησή της
κι οἱ δρόμοι της νιογέννητο καῖνε ἀπὸ δάκρυα.

Νύχτωσε—ἀνάβω τὸ λυχνάρι ἀπ' τὴ φτερούγα σου
κοιτάζω—ναί, παρόμοιο... καὶ τὸ φῶς μέσ στίς
καρδιές μας.

Ἡ Ἀθήνα γλιτώνει τίς καρδιές μας.

Χάρηκε μὲ τὸν ἐρχομό σου
χάρηκε.

ΚΥΠΡΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Πιὸ πολὺ μᾶς ἄρεσαν τοῦτοι οἱ λεβέντες ἄνεμοι
νὰ τὸ χτυποῦν περήφανα στὰ μπούνια τῆς καρδιάς του—
κυπριανὲ παλὴ καημέ μας.

Ἔγια μόλα
ἔγια λέσα

τί 'δες μωρὲ ναυτόπουλο καὶ λὲς φίδια τὰ σύννεφα!
—Εἶδα τὸν οὐρανὸ θολὸ καὶ τ' ἄστρα ματωμένα
καὶ τῆς ἀντένας τὴν κορφή τ' ἀστραχαλάζι δέρνει.

Ἔγια μόλα
ἔγια λέσα

κυπριανὲ παλὴ καημέ μας—τοῦτοι οἱ λεβέντες ἄνεμοι
ποῦ σκάβουν καὶ τὰ κύματα μαλώνουν μὲ τὸν ἥλιο
θὰ σπᾶσουν πρύμα στὰ πανιά.

Νὰ δέ—πού φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας
νὰ δέσουμε τὴν πρύμη μας ξημέρωμα στὴν Κύπρο.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ
ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΡΑ ΜΑΣ

Ἀρχίζω τὸ τραγούδι μου μὲ μιὰ χαρά·
καὶ τὸ συνεχίζω, μαρτυρικό, μὲ αἴσθημα
πόνου γιὰ τὴν ἀδικία—καὶ τὰ δωδεκάνησα
πεινοῦν· ὅπως ἐμεῖς τὸ ... 41. Σμίγει ὁ γεν-
ναῖος λαὸς τῶν νησιῶ μας μὲ τὴ δυστυ-
χία· καὶ πολλοὶ τὸ ξέρουν καὶ περισσότε-
ροι ἀδιαφοροῦν· ἐνῶ ἡ ἀπόγνωση εἶναι
τρέλα· κι ἡ θάλασσά του ἐπιστρέφει... ὁ
ἥλιος του ποῦ πάλεψε μὲ τοὺς Αἰῶνες
ἀδιαφορεῖ...κι ἐμεῖς θὰ χλευαστοῦμε.—στὴν
Ἀστυπάλαια πέθαναν σαράντα παιδιὰ ἀπὸ
κοκκύτη, γιατί δὲν ὑπάρχουν φάρμακα·
στὴ Νίσυρο οἱ φτωχότερες οἰκογένειες εἶνε
γυμνές· στὴ Ρόδο, ὅπως ἡ Ἀθήνα τοῦ... 41,
τρῶνε γαῖδούρια—κι ἴσως πεθαίνουν πρη-
σμένοι· στὴν Κῶ (χωρισμένη σὲ ἐννιά φέ-
ουδα), ἐννιά ἀρχόντοι εἶναι οἱ χορτάτοι,
ὁ κόσμος σὲ ἀπόγνωση.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ
ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΡΑ ΜΑΣ
ΦΤΑΝΟΥΝ ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ

ΒΙΒΛΙΑ

ὅλων τῶν κατηγοριῶν

Φιλοπορικά • Φιλοσοφικά • πολιτικά • κοινωνικά • ἐπιστημονικά • γεωργικά • τεχνικά •

ΟΛΕΣ οἱ τελευταῖες ἐκδόσεις
ὅλων τῶν ἐκδοτικῶν οἰκῶν, κα-
θὼς καὶ ὅλα τα βιβλικά τοῦ ὀργανι-
σμοῦ καὶ ἐγκριμένα ἐκτὸς
ὀργανισμοῦ πωλοῦνται στὸ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΝ

Α.ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 15· ΑΘΗΝΑΙ· ΤΗΛ. 25-657

